

41. DİLİM...

Serap ORDU

Yeni bir proje için yollara düştük, hava soğuk, karlı ve yollar buzlu. Sihirli bir değnek değer de herşey kendi rengine bürünür ya, işte mavi otobüs de geçtiği her yeri farklı bir renge boyuyordu, “sevginin rengi” nedir ben de bilmiyorum, ama tüm renkleri için de barındırıyor galiba.

Narlı'ya gidene kadar bir 40 dilim var ki yürekleri hoplatan, git gide kıvrılan. Giderken karanlıktan fark edemedik, ama dönüşünde bakmaya cesaret edemediğimiz 40 dilim.

Sazlı sözlü oyun havaları da bizi öyle bir havaya soktu ki, otobüsle zıplaya zıplaya o yolları nasıl geçtik anlamadık bile. Aslında bu havalar sakıncalı, kaptanı yerinde zor zaptediyoruz, Allah'tan yardımcı kaptan (yani ben☺) vardı ve herşey kontrol altındaydı!

yollar...

ne yollar vardır sonu bilinmeyen,

ne yollar vardır gecesi gündüzü bitmeyen,

yollar vardır kalbi titreten,

bir ucunda ben,

bir ucunda beni bekleyen,

bir gelen,

bir giden,

41. dilim de sevgiyi birleştiren...

Şarkılara konu olan yollar, bu defa sevdalara, sevgilere ve kalplere konuk oldu. Türküdeki gibi

“yollar seni gide gide usandım” demiyorduk, yollar bizimle kucaklaşıyordu, o minik ama yürekleri dev kahramanları bize ulaştırıyordu.

Yolun bittiği yerde ilk sarılış sevgiye, gülen yüzlere, bizi bekleyene oldu...

Duygular yine kendine hakim olamadı, sarsıldı ama yıkılmadı. Umutlarımız vardı önce kendimizden beklediğimiz, sonra da çocuklardan istediğimiz... orada çocuklarla tek bir yürektik, sevdik, sevidik... bir an tüm sıkıntılardan sıyrıldık, her şeyi bir kenara bıraktık ve birbirimize sımsıkı sarıldık. İşte!

dedim kendi kendime, gerçek özgürlük bu olsa gerek. Şimdi özgürlükle ne alakası var dersanız, “çok alakası var” derim, çünkü onlarla aramızda hiçbir engel yoktu, ben “bendim”. Acaba onlar da bunun farkında mıydılar?

Önce merakla bakan gözler, şimdi gülmeye başlamıştı. Büyük bir samimiyetle, bazen utangaç hallerle yanımıza geldiler, sormaya gerek kalmadan anlatmaya başladılar. Sanki uzun zamandır birbirimizi tanıyorduk da, bir türlü görüşmemişiz gibi hasretle sohbet ediyorduk.

O ortama salınan ekibin enerjisi çocuklardan tekrar sevgi olarak dönüyor. Çok farklı zarflar alıyoruz, bunların içinde en güzellerinden biri de Serap'a gelenlerden... Önü arkası boyanmış bu zarfa çizgi çizgi sevgi akıtılmış... Ne mutlu sevgili Serap'a ve tüm gönüllülerimize

Serap'a gelen
bir başka
mektup.
Mektubun
içinde dolan
sevgisi zarfın
dışına taşmış...

Ne kadar
büyük bir sevgi
taşınıyor
karşılıklı,
karşılıksız
katıksız ve
masum...

Tüm bu yaşadıklarımınla birlikte, dikkatimi çeken diğer bir şeydi öğretmenlerimizin emeği! Yatılı okulda öğretmenlik yapmak gerçekten yürek istiyor. Onların da sevgiye, desteğe ihtiyaçları var, tıp ki tüm insanlar gibi! Herşeyin içine biraz sevgi kattık mı, hayat ne kadar da güzel oluyor değil mi? İşte, ben öğretmenlerimin gözünde o ışığı gördüm, kaynağı çok derinlerde olan ışığı.

Doğduğumuz andan itibaren başlıyoruz hayatı karşımıza almaya, yaşayarak öğreniyoruz, bazen tatlı bazen acı...

Öğretmenlerimiz hayatımızda yer alan ilk önemli kişiler oluveriyor "ilk" okulda, ama artık devir değişti, bunun "okul öncesi" de var. Şu çocuklar var ya, onlar hayatın rengi,

tadı, tuzu!

"Ankara'dan birileri geldi, Sadece bizim için geldiler, Sadece bize, çalışın bizi geçin dediler, Artık eskisi gibi oynamayacağız, Çünkü bize oyuncaklar getirdiler, Artık eskisi gibi oynamayacağız, Daha çok çalışacağız, Biz de ablalarımız gibi okuyacağız..."

Ünlü yazarın sözleriyle şimdilik yazımı bitiriyorum:

YAŞAM İLKESİ

Eğer bir gün yolunuzu kaybederseniz, bir çocuğun gözlerinin içine bakın... çünkü bir çocuğun bir yetişkine her zaman öğretebileceği üç şey vardır;

- 1. Nedeniz yere mutlu olmak,*
- 2. Her zaman meşgul olabilecek bir şey bulmak,*
- 3. Ve elde etmek istediği şey için var gücüyle dayatmak.*

PAULO COELHO

Diğer gönüllülerimiz gibi Serap çocuklarla bütün gün beraber yoruluyor, akşamları da çocuklarla beraber onların sevgisini kazanmak için ter döküyor...

Sevgilerimle...

Serap